

ERŐS VÁR

A Maglódi Evangélikus
Egyházközség
Gyülekezeti újságja

MEGJELENIK AZ ÚR 2003. ÉVÉNEK ŐSZÉN

IV. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, ami Urunkban.”

(Róm 8,38-39)

Bizonyára sokan kissé szomorúan vettek búcsút a napfényes vidám nyártól. Körülöttünk a természet számtalan jelét adja, hogy a pihenésre készül. Búcsúzunk a virágoktól, a zöldellő fáktól, s készülünk a hideg, sokszor szürke téli időszakra.

Életünkben sokszor kell búcsút vennünk, nem csak a természet szépségétől, hanem emberektől is, azoktól akik szívünkhöz közel állnak. Pál apostol szava, szilárd meggyőződése fényt villant elénk és megmutatja az utat szomorúságaink idején. Az Isten szeretetétől semmi sem szakíthat el bennünket. Nincs oly hatalom, nem létezik olyan erő, mely ezt a szeretetet megváltoztathatná vagy kisebbíthetné. Isten szeretete valósággá vált Megváltó, keresztfán szenvedő Jézusunkban. Isten szeretete valósággá válik, amikor terheinket, nyomorúságainkat hordozva ma mellénk lép Feltámadott Urunk. A remény és két-

ségbeesés közt hánykódó emberhez lép Jézus, ahogyan a költő mondja és felemel, magához ölel bennünket.

Velünk volt a napfényes nyárban és örömeink idején. Velünk lesz a szomorú télben és bánatunkat hordozva. Isten szeretetére építhetjük életünket minden helyzetben. E szeretetre csodálkozott rá Luther Márton, s ezért oly fényes számunkra a Reformáció ünnepe. Amikor a hideg őszen fénybe és virágokba borul temetők azt a reménységet hirdeti, hogy előrement szeretteinkre nem csupán szeretettel emlékezünk, hanem bízunk a találkozásban.

Isten szeretetének fénye be-
ragyoghatja őszünket. Abban bízom, hogy minél többen megtapasztalhatják Istenünk szeretetét, és sokak életének alapjává, meggyőződésévé válik Pál apostol szava: „sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől...” Ámen.

Péterné Benedek Ágnes

REMÉNYIK
SÁNDOR

ÉN ŐSZÖM

*Én őszöm, mosolygó vagy borongó,
Világfeszültséget feloldó,
Én kínomat is csillapító,
Én békémet is megígérő:
Olyan vagy mint az őszi Jézus,
Olyan vagy mint egy leánykérő.
Olyan vagy mint az őszi Jézus:
Szelíd és alázatos vőlegény -
Minden lélek menyasszonyod ma
S talán még én is, én.
Én őszöm, mosolygó vagy borongó,
Az őszi Jézus bizony benned jár
És felszed minden színes levelet*

*És fakó levelet,
Koszorújába mind beletalál.
Ő szedj fel s tűzzél töviskoszorúdba
Engem is, eltaposott levelet
Te, kit várnak romlottak és szüzek,
Jegyese minden lehullott levélnek!
S fogadd el tőlem ezt a levelet,
Napsugárral irtam és őszi kékkel,
És reménnyel és kétségbeeséssel
És benne egész esett-magamat
Hozom, s minden nyomorúságomat,
S az életem hozom -
Fogadj el így, ahogy vagyok
Ő Őszöm, békességem, Jézusom!*

Szerkesztői levél

Szeretettel köszöntöm a testvéreket „Erős Vár” című gyülekezeti újságunk hasábjain. Az előző gyülekezeti újágunk összeállítása közben oly bőséges anyag állt rendelkezésre, hogy bizony néhány eseményről nem tudunk beszámolni.

Ezt szeretnénk pótolni, amikor bemutatjuk a 2003 májusában konfirmáltak csoportját. Ezen kívül az ifjúsági munkából kapunk ízelítőt Pecznik Krisztina és Gohér Nikolett tábori beszámolójából. Azok számára, akik nem tudtak részt venni „Generációk találkozására” sorozatunk előadásán bizonyára hasznos lesz az előadók által elkészített összefoglalók elolvasása. Akik pedig részt tudtak venni alkalmainkon, valószínűleg szintén örömmel lapozzák fel ezeket az oldalakat is, visszaemlékezve az izgalmas és mély beszélgetésekre. A nyár eleji alkalmak színfoltja volt az Indiai Misszióban tevékenykedő Mesterházy házaspár beszámolója, melynek összefoglalása megjelenik lapunkban.

Újságunkban megszokhatták a testvérek, hogy a visszatekintésen, beszámolókon kívül mindig az elkövetkező időszak eseményeiről is hírt adunk. Nincs ez most sem másképpen. Október 3.-án koncert lesz templomunkban a Vermesy Művészeti napok keretében, erre készülve készítettünk interjút Tóth István tanár úrral, e napok főszervezőjével. Gyülekezetünkben tölti hatodik, gyakorló évét Laczi Roland lelkészjelölt. Az elkövetkező tíz hónapban gyülekezetünk állandó és rendhagyó alkalmain egyaránt találkozhatunk vele. Bemutatkozásként ő ír elképzeléseiről és a képzésről. Így mindannyian jobban megismerhetjük őt és e hatodik év jelentőségét. Iskolai év kezdetén elkezdődött a hitoktatás a nagyközség különböző iskoláiban. Fontosnak tartjuk, hogy ezek rendjét újságunkban is közzé tegyük. Biztatjuk is a szülőket, hogy éljenek az iskolai hitoktatás nyújtotta alkalmakkal!

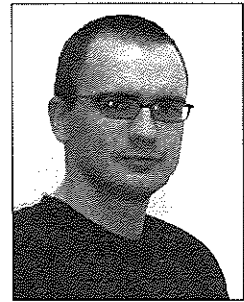
Minden állandó és rendhagyó alkalmunkra szeretettel hívjuk és várjuk a testvéreket!

Megköszönöm mindazok munkáját, akik e változatos programok lebonyolításában, megszervezésében részt vettek és azokat is akik töretlen lendülettel segítik újságunk megjelenését!

Erős Vár a mi Istenünk!

Péterné Benedek Ágnes

Egyetemi képzés Maglódon

Laczi Roland
VI. éves lelkészjelölt

Két éve csak egy elejtett megjegyzés volt. Akkor szupplikációs alkalmon voltam a maglódiak vendége, és a gyülekezet lelkésze jegyezte meg a felügyelőnek: „*még akár hatodévesnek is el tudnám képzelni Rolandot a gyülekezetben*”. Ez a kijelentés azóta konkrét formát öltött, és mikor e sorokat írom, már túl vagyok az első istentiszteleti alkalmon, és bekapcsolódtam az egyházmegyei munkába is. Előre is köszönöm a gyülekezetnek, hogy befogadtak, támogatnak és segítenek abban, hogy majdan zökkenőmentesen tudjam én is magamra öltetni a Luther-kabátot, elkezdni egy gyülekezetben a szolgálatot.

Magamról annyit, hogy huszonnyolc éves vagyok, és Szegedről származom. Nagyszülém révén magam is – akár csak a gyülekezet nagy része – szlovák gyökerekkel rendelkezem. Érdekes vonás, hogy a tizenhárom, most a gyakorlati évet elkezdő lelkészjelölt közül mindössze ketten kerültünk falura, holott evangélikus gyülekezeteink nagy része falun található. Én személy szerint örülök, hogy egy ilyen átlátható, emberléptékű gyülekezetbe kerültem.

Az Evangélikus Hittudományi Egyetem életében ez a harmadik év, melyben már a gyakorlati évüket töltő hallgatók is elkezdik szeptemberben a munkát. A hosszú, az elméleti tudás megszerzésével eltöltött évek alatt – bár természetesen a gyakorlati órák mindig határozottan vannak jelen –, kevés alkalomunk nyílik „élesben”, testközelből kipróbálni magunkat. A harmadik év, ami azt is jelenti, hogy még nincs teljes egészé formálva ez a tanév, de természetesen azt is, hogy mi magunk – a gyülekezet, a gyülekezet lelképásztora, és jómagam is – alakíthatjuk, hozzátehetjük a magunk gondolatait. A harmadik év azt is jelenti, hogy talán egy kicsivel jobb, mint az első kettő volt. Azt elmondhatom az évfolyamtársaim nevében is, hogy mindannyian nagy várakozással tekintünk erre az évre.

A tíz hónap alatt (szeptembertől június végéig leszek a gyülekezetben) háromszor egy héti veszünk részt elméleti képzésben, mely alkalmakkor részben tapasztalt lelképásztorok adják

át a már megszerzett tudásukat, részben saját élményeink feldolgozására kapunk alkalmat. A többi időt a gyülekezet lelkésze mellett, az ő szakmai „felügyelete” mellett töltöm Maglódon. Azért használtam idézőjelet, mert jóreménység szerint ez munkakapcsolat lesz, azzal együtt, hogy a hibák korrigálására, megbeszélésére rögtön lehetőség nyílik, és ebben nem leszek magamra hagyva. Én ezt tartom ennek az évnak az egyik nagy értékének.

Az első munkamegbeszéléseink alkalmából megtudhattam, hogy a szeptember általában egy új munkaév kezdetét jelenti a lelkész és a gyülekezet életében, azzal együtt persze, hogy nyáron sem zárja be kapuit a templom. Ezzel együtt nem valami folyamatba „ugrok bele”, hanem van alkalmam arra, hogy az előkészületi munkából kivéve a részem az elejétől bekapcsolódhassak ebbe az új tanévbe. Ez különösen azért jó a számomra, mert így egyfajta rálátással, bizonyos előismerettel tudok bekapcsolódni a konkrét alkalmakba.

A konkrétumokat tekintve egy hittanórát fogok heti rendszerességgel tartani, igehirdetéssel pedig havonta egyszer fogok szolgálni a gyülekezetben. Részt veszek a vasárnapi iskolai munkájában, látogatom a biblia- és ifjúsági órákat is. Természetesen szeretnék minél több időt a gyülekezetben, a gyülekezettel tölteni.

Isten áldását kérem a magunk életére!

Laczi Roland

Vermesy Művészeti Napok 2003

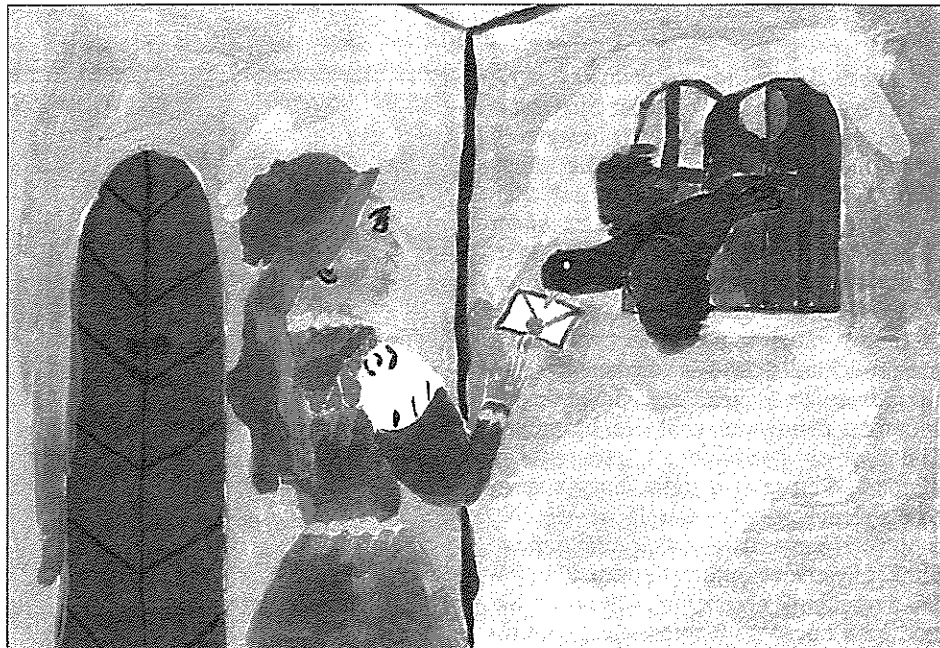
Immár második alkalommal kerül megrendezésre községünkben a Vermesy Művészeti Napok. Ebből az alkalomból kérdeztük Tóth István tanár urat, a Vermesy Péter Művészeti Iskola tagozatvezetőjét.

- Kérem szóljon néhány szót Vermesy Péterről, az iskola névadójáról!

- Vermesy Péter elsősorban zeneszerző, a XX. század Bartók Béla utáni korszakának kiemelkedő alakja. Zeneművek alkotásán kívül a kolozsvári zeneakadémián, majd Németországban tanított. Személy szerint nagy tisztelője vagyok az ő művészetének, és mint volt tanítványa is, mondhatom: személyében egy emberi nagyságtól is búcsút kellett vennünk 1989-ben.

- Mutassa be röviden az Erős Vár olvasóinak, a Vermesy Péter művészeti tagozat programját.

- Iskolánk 2001 szeptemberében alakult zene, festészet és néptánc tagozatokkal. Sikertült kiváló pedagógusokat megnyernünk az iskolánkban folyó oktatáshoz. Első osztálytól kezdve a különböző tagozatokon felvételt követően elkezdődik az intenzív művészeti képzés. Elképzeléseink szerint minden évben egy-egy művészeti korszakot szeretnénk feldolgozni és bemutatni az iskolán kívüli közösségnek is. Az elmúlt tanévben elkészült a *Mátyás és Beatrix* című mű, melyhez a díszletet a festők készítették,

*„Adassék e levél Hunyadi Mátyásnak, tulajdon kezébe senkinek se másnak.”
Illusztráció a *Mátyás és Beatrix* előadáshoz, készítette Tabányi Julianna*

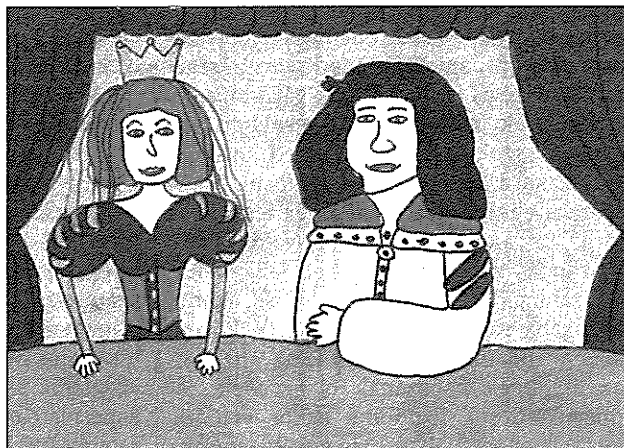
magát a művet pedig a néptáncos- és zenei tagozatok adják elő. Tervezzük Rákóczi és Petőfi korszakának a feldolgozását, majd pedig a 20. századi művészetének mélyebb megismerését és megismertetését.

- 2002 májusában az első Vermesy Művészeti Napok keretében koncertet adtak templomunkban, sokan emlékeznek még e nagyszerű alkalomra. Az október 3-án kezdődő művészeti napok nyitó programjának szintén az evangélikus gyülekezet ad helyet. Kérem ismertesse röviden az ez évi eseményeket.

- Bár még formálódik a program, de annyit biztosan tudhatunk, hogy 3-án pénteken 18 órakor az evangélikus templomban, 5-én vasárnap délelőtt fél 11-kor a református templomban, 8-án szerdán este a katolikus templomban, és 10-én pénteken este a művelődési házban lépünk fel. Nagyszerű lehetőség ez a koncert-sorozat arra, hogy iskolánk tanulói és tanárai mellett neves művészek előadásában is gyönyörködhesünk. Az evangélikus templomban először a gyermekek szerepelnek kórusban és szólóban is. A Budapest Fesztiválzenekar művészei Selmeczi János koncertmester vezetésével lépnek fel, és ismét hallhatjuk Vermesy András a berlini zeneakadémia zongoraművész tanárát. Róluk tudjuk már biztosan, hogy ezen a napon vállalták a fellépést, többekkel pedig még egyeztetjük az időpontokat. Biztos vagyok benne, hogy idén is változatos és sokrétű programmal tudjuk megörvendtetni az evangélikus templomba ellátogató vendégeket.

- Köszönöm a beszélgetést, nagy izgalommal és várákozással tekintünk a programok elé. Sok erőt és Isten áldását kérjük e sokrétű munkára!

Illusztráció
a *Mátyás és Beatrix*
zenés-táncos előadás
meséjéhez.
Készítette
Koller Fruzsina

Péterné Benedek Ágnes

A túlélhető gyász művészete

Szerb Antal *Utas és holdvilág* című regényében a következőt írja: „Mi a civilizációtól már olyan nagyszerű lelki apparátust kaptunk készen, hogy életünk túlnyomó részében el tudjuk felejtetni, hogy egyszer meghalunk, lassanként a halált éppúgy félre fogjuk tolni a tudatból, mint ahogy már félretoltuk Isten létezését.” Való igaz, hogy a nagyszerű lelki apparátus segítségével, amelyet a szakirodalom elhárító és védekező mechanizmusoknak nevez, az ember képes tudomást nem venni arról, ami bármilyen fájó is, de mégis csak természetes része az életének. Persze az a tudat, hogy a veszteség természetes velejárója az életnek, nem teszi a gyászt vagy akár saját elmúlásunk folyamatát automatikusan könnyűvé. Szeretteink elvesztése, különösen akkor, ha a búcsúzás lehetőségével nem tudunk élni, legtöbbször fájó, szomorúságot okozó, és néha nagyon nehezen feldolgozható folyamat.

Az elmúlt század második felében sokat foglalkoztak a gyász lélektani folyamatával annak érdekében, hogy jobban meg tudjuk érteni azokat a természetes reakciókat, amelyek bennünk vagy éppen a közelünkben lévő embertársainkban a gyász során végbemennek. A lélektan kutatói szakaszokra osztották a gyász folyamatát a követhetőség és bizonyos értelemben a fejlődés kimutathatósága érdekében. Ez azonban nem jelenti azt, hogy egymástól pontosan elkülöníthetők lennének ezek a szakaszok. A valóság sokszor felborítja a felállított tipológiákat. Mégis érdemes röviden szemügyre vennünk őket, talán éppen annak érdekében, hogy az általunk is átélt veszteség egy-egy nehezen értelmezhető reakcióját jobban el tudjuk fogadni, és szenvedő embertársunk mellé is minél inkább a krisztusi megértés lelkületével tudjunk megérkezni, kísérőként mellette maradni, amíg szüksége van ránk.

Az általánosan elfogadott ötfázisú modellt, mely elsősorban Elisabeth Kübler-Ross nevéhez fűződik, megelőzi az úgynevezett elővételezett (anticipációs) gyász, amely már a gyermekkorban jelentkezhet. Sokan emlékezhetünk azokra a gyermekkori fantáziálgatásokra, melyekkel úgymond magunkat vizsgáltuk, vajon milyen érzéseket váltana ki bennünk, ha elveszítenénk szüleinket. Ezek a gyermekkori érzelmi kalandozások szorongást is előidézhetnek, de ha hangosan is megfogalmazódnak és együtt gondolkodó

**Generációk találkozása
sorozatunk két utolsó elő-
adásának közlésével
veszünk búcsút az elmúlt
ősszel elkezdődött
programtól.**

**Először Joób Máté lelkész,
doktorandusz májusi
előadását olvashatjuk,
majd a következő oldalon
Péter Attila lelkész,
doktorandusz júniusi
előadása következik.**

válaszok is születnek akár családi vagy gyülekezeti körben, sokat segíthetnek a későbbi veszteségek feldolgozásában, és egyáltalán az elmúlásról és a halálról formálódó gondolatok tisztázásában. Ugyanilyen elővételezett gyásznak tekinthetők azok az érzések, amelyek egy súlyos betegség során törnek elő, akár a beteg, akár a hozzátartozók részéről.

A valóságos veszteség során jelentkező első érzelmi hullámot nevezzük sokknak, amely tagadás vagy kirobbanó indulati reakció formájában jelentkezik. Ilyenkor úgy érzi az ember, hogy teljesen lebénul. Néhány perctől néhány napig is eltarthat ez az állapot, amely minden szörnyősége ellenére mégis fontos célt szolgál: időt ad a pszichének a felkészületlenségben. A második szakasz az úgynevezett kontrollált szakasz, amely során tudatosan, hogy számos elintézendő feladat vár a gyászolóra. Ez az új helyzethez való alkalmazkodás kezdete, amelyben jellemző a visszahúzódás akár az elkülönülés, akár a munkába való menekülés által. A következő a tudatosulás időszaka, ugyanakkor az érzelmek káoszának is az ideje. A miért-kérdések legtöbbször ekkor vetődik fel. Talán nem hiábavaló hangsúlyoznunk,

hogy mennyire fontos, hogy ezek a kérdések valóban teret kapjanak. Valami félreértett kegyesség következtében sokan úgy gondolják, hogy a hívő embernek nem lehetnek miért-kérdései, hiszen azok az Istenbe vetett bizalmat és azon keresztül az Isten gondviselő szeretetét kérdőjeleznék meg. Talán elég ehhez felidézni gondolatunkban néhány zsoldáros őszinte fohászát, amelyben adott helye és ideje van az őszinte Isten előtt elhangzó miérteknek. Az sem mindegy ilyenkor, hogy kit tudhat maga mellett a gyászoló. Egy olyan embert, aki a gyászolóba fojtja a szót és azon keresztül az indulatokat, mondván, ez Isten-káromlás, vagy egy olyan segítőt, aki tudja és hiszi, hogy Krisztus kereszten megnyilvánuló szeretete képes minden emberi kérdést befogadni és hordozni. Ebben az időszakaszban jelentkezik legintenzívebben a bűntudat is. Szinte filmkockákként jelennek meg a konfliktusok, az emberi kapcsolatokra olyan nagyon jellemző játszmák, a bizalmatlanságot előidéző ki nem mondott titkok, vagy éppen azok a helyzetek, amikor sokkal több szeretettel fordulhattunk volna elhunyt hozzátartozóink felé. Úgy érezzük, hogy bárcsak gyakoroltuk volna a megbocsátást és a bocsánatkérést szerettünkkel, amíg lehetett volna. Talán éppen a gyötrő bűntudat az, amely legtovább kíséri az embert az elvesztés nehéz folyamatában. Jó ilyenkor az evangélium üzenetébe kapaszkodni, mely szerint végső soron Krisztus bocsánatában van elrejtve mindannyiunk töredékessége és mulasztása.

A következő két szakasz az átdolgozásé és az adaptációé, amelyben már inkább kifelé, a gyógyulás felé tart a gyászoló. Gondolkodása kontrollált, tudatosan emlékezik elhunyt szeretére. Élete kiegyensúlyozottabbá válik és már lelkiismeretfurdalás nélküli örömmel tud gondolni életére, és mindazokra a feladatokra, amelyek előtte állnak.

Akár gyászolóként, akár segítő társként, minden bizonnal felvetődik bennünk a kérdés: Mít jelent a feltámadásba vetett hit a gyász során? Hadd közelítsem meg ezt a kérdést a segítő társ szemszögéből. A feltámadásról szóló kinyilatkoztatásban Isten hitet tesz az irántunk való határtalan szeretetéről. Semmi sem választhat el bennünket tőle. A halál sem! Ő örök szeretettel szeret bennünket. Ezzel a szeretettel közeledik felénk, ezzel a szeretettel akar kapcsolatban lenni velünk, és ezt a szeretetet ígéri nekünk. Végsőkéig elment,

Nemi szerepek a családban – anyás nap, apás nap

hogyan ez a szeretet nyilvánvalóvá váljon. Krisztusban, mint megváltóban és példaképben Isten sokaknak és sokféle módon mutatta meg szeretetét. Krisztusban, mint megváltóban mindig ugyanazzal a tartalommal, Krisztusban, mint példaképben mindig az adott személyhez és az adott helyzethez megfelelő formában, ahogy ezt az evangéliumokból is megtudhatjuk. Segítő társként a tartalom mellett a formára is jó odafigyelnünk, hogy Isten határtalan szeretete minél inkább érezhetővé és nyilvánvalóvá váljék a gyászoló számára. Lehet, hogy ez éppen egy csendes jelenlétben, odafigyelésben, meghallgatásban történhet, amikor még a legszentebb ígéret is képtelenek vagyunk befogadni. A változó forma ugyanakkor jelentheti azt is, hogy a gyászoló egész családjára fordítjuk a figyelmet és aktív segítséggel, hiszen a gyászoló ritkán éli át a veszteséget egyedül. Az egész család megszokott életrendje borulhat fel, melynek következtében egyesek elviselhetetlen terhet kénytelenek magukra vállalni. A helyes forma megtalálásában bizonyára sokat segít, ha megpróbálunk behelyezkedni a segítségre szoruló helyzetébe, hogy megérezzük azokat a csatornákat, amelyeken keresztül leginkább eljuthat általunk is Isten határtalan szeretete (*Sírjatok a sírókkal...*).

Milyen a jó gyász, vagy annak ellentéte, a rossz gyász? Talán e sorok után mindannyian érezzük, hogy nem lehet konkrét válaszokat adni ezekre a kérdésekre. Ahányan vagyunk annyiféleképpen éljük meg a gyászt, hiszen valakinek az elvesztésével valamit magunkból is elvesztünk. Mégis a gyász folyamatának vannak bizonyos sajátos megnyilvánulásai, amit ismerve talán könnyebben tudjuk átélni saját veszteségünket, és jobban tudunk segíteni a hozzánk közel álló rászorulóknak.

Hadd álljon végezetül Verena Kast egyik figyelemfelkeltő gondolata, melyben a gyász művészetét az élet szolgálatába állítja: „Az élet a maga lényegét tekintve nem egyéb, mint állandó és szükségszerű búcsúzások végeláthatatlan láncolata. Ahhoz pedig, hogy legyen erőnk az elváláshoz – legyen szó annak bármely változatáról –, tudnunk kell gyászolni, tudnunk kell kezelni ezt a folytonos búcsúzást.”

Joób Máté

Régóta, különösen az emancipáció (nők egyenjogúsítása) óta véget nem érő vita folyik a nemi szerepekről. A kérdés abban áll, hogy vajon a nemi szerepek alapvető adottságok vagy társadalomból tanult minták, illetve hogy az egyes nemeknek milyen szerepet kell vállalniuk családban, társadalomban, egy-egy közösségben.

Mint minden fontos kérdésben, ez esetben is elengedhetetlen, hogy fontolóra vegyük a Biblia tanúságtételét. Sok más erre vonatkozó bibliai hely közül is elsősorban a teremtéstörténetet (1Móz 1-3), mely szerint férfi és nő egyenrangú fél más-más adottságokkal és feladatokkal, kettejük között szoros közösség van, és arra teremtettek, „*hogymásnak segítő-társai legyenek*”. Ennek fényében talán elmondhatjuk, hogy a véget nem érő vita fölösleges. Férfinek és nőnek egyaránt meg van a maga terhe, erénye, gondja és baja, melyet a kapcsolaton belül kell rendezniük Isten előtt.

A probléma körüljárása érdekében figyelembe kell vennünk olyan más tényezőket, mint például a családmódel változása. Az ipari társadalmak előtti társadalomban szoros volt az együttélés és együttérzés a rokonsággal, mely biztonságot adott, és a gyermeknevelési feladatok nem csupán a szülőkre hárultak. A polgári társadalomban a munkavégzés a családon kívülre szorult, előtérbe kerültek a szabadverseny farkastörvényei, melyeket a családi fészkek melegsége hivatott ellensúlyozni. Nagy kihívás volt, hogy a „meleg családi fészkekben” élő gyermekből a szabadverseny zord harcát vállaló gyermeket kellett nevelni. Ezt követte a jelenkori családmódel. Jellemzőek a kiscsaládok, melyekben a gyermeknek kevés kapcsolattartási lehetősége van. A házaspárnak egyedül kell a családi élet értelmét és célját megtalálni, mert csak így tudnak továbbadni abból valamit gyermekeiknek. A helyzetet nehezíti, hogy terjed az élettársi viszony, és egyre több a gyermekét egyedül nevelő szülő.

Szülő és gyermek viszonyát illetően szokás különbséget tenni apai és anyai

szerepek között. Az apai szeretet feltételesebb: „*Szeretlek, mert fiam vagy és továbbviszed a család nevét. Szeretlek, mert lányom vagy, és unokákat szülsz nekem.*” Az anyai szeretet kevésbé feltételes: „*Azért szeretlek, mert a gyermekem vagy*”. A szerepek természetesen variálhatóak és felcserélhetőek hosszabb-rövidebb időre: betegség esetén, egzisztenciális okokból vagy az egyik szülő (haláleset, elhagyás) kiesésekor, amikor is a másik félnek kell pótolni a hiányt.

A család belső egészségét illetően fontos tudatában lennünk annak, hogy szülő vagyok, de házastárs is. Ahogyan a gyermek nem lehet a szülő rabja, ugyanúgy a szülő sem lehet a gyermek rabja. Ez azt jelenti, hogy miközben gyermekeinkre figyelünk, nem téveszthetjük szem elől, mire van szüksége házastársunknak, hiszen vele együtt neveljük gyermekünket.

Végezetül szót kell ejtenünk arról, hogy az anya illetve apaképnek milyen hatása van az istenkép kialakulásában. Ezzel kapcsolatban egy példát említhetünk. Ha az apa túlságosan uralkodó és tekintélyelvű, akkor a gyermek olyan Istent lát maga előtt, aki követel és csak akkor jutalmaz, ha azt valamivel kiérdemeljük. Ha ezt kiegészíti az anyai szeretet, akkor az istenkép is kiegészül Isten irgalmas vonásaival, aki feltétel nélkül elfogadja a tékozló fiút.

Vitán felül áll, hogy milyen fontos szerepet kell kapnia életünkben a családnak. A családi fészkek – nevében is benne van – biztonságot ad, és felkészülés az életre. Ezen kívül elsődleges helye a hit megélésének és továbbadásának, melyben óriási szerepe és felelőssége van minden anyának és apának egyaránt. Ennek motója egy bibliai buzdítás:

„*Maradjanak a szívedben azok az ígék, amelyeket ma parancsolok neked! Ismételd meg azokat fiaid előtt és beszélj azokról!*” (5Móz 6,6-7).

Péter Attila

Beszámoló Indiáról

Június 7-én, Pünkösd előtti szombaton délután 3 órakor új kezdeményezésként szeretetvendégséget – gyülekezeti napot – tartottunk. A délután egyik fő programja az Indiai Misszióban 11 hónapja élő és tanító Mesterházy házaspár diaképes beszámolója volt. Ezen az alkalmon köszöntük meg a hitoktatók egész éves munkáját is. Hatalmas gyülekezeti torta és hűsítő italok mellett érdeklődve hallgattuk Mesterházy Andrea és Balázs élménybeszámolóját.

„Kedves Testvérek!

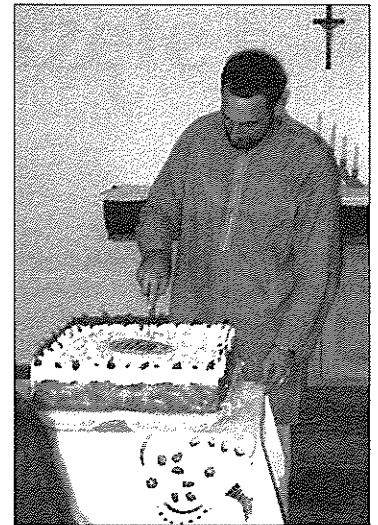
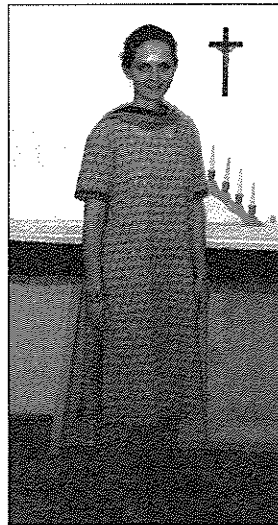
Köszönjük a lehetőséget, hogy a gyülekezetben beszámolhatunk a Kodaikanal Nemzetközi Iskolában végzett munkánkról és Indiában szerzett tapasztalatainkról. Nem lehet egy rövid előadásban mindent megosztani, de azt mindenképpen, hogy kinyílt a világ számunkra. Nemcsak a földrajzi világ, hanem a vallások világa is. Kinyílt, hiszen már nemcsak tanulunk és tanítunk a különböző világvallásokról, hanem azok részesei is vagyunk a mindennapokban. Érdekes megtapasztalni azt, hogy muzulmán műezzin hajnali imára hívó hangjára ébredünk szinte minden nap, iskolába menet reggeli puja-ból (áldozás-szerű imádság) jövő hindukkal találkozunk az úton, hittanórán pedig a buddhista ünnepekről, a keresztyén Nagyhétről vagy éppen a szikh szent iratokról tanítunk, és a jelen lévő diákok ezekkel kapcsolatos saját élményeiket osztják meg velünk. Ilyen közegben kü-

Előadókink
Mesterházy Andrea
és Mesterházy
Balázs indiai
öltözetben

lönösen is fontos, hogyan válaszolunk arra a kérdésre, amit Jézus tesz fel az evangéliumokban: »Kit kerestek...?«

Indiában a legelterjedtebb vallás a hinduizmus, az ország berendezkedése kétségtelenül a mai napig is a kasztrendszerre épül, amit ugyan az alkotmányban eltöröltek. A szigorú vallási megkülönböztetések a nép körében tovább élnek, így mondhatjuk azt, hogy a hinduizmus sokkal inkább társadalmi berendezkedés, mint egyszerűen vallás.

A keresztyénség felvétele sokak számára a kasztrendszer hátrányos megkülönböztetéséből való menekülést jelenti. Jézus Krisztus szó szerint szabadságot ad számukra. Ugyanakkor a nagy missziós mozgalmak időszaka véget ért, és a »frissen« megtértek száma egyre csökken. Az iskola, ahol tanítunk egy nemzetközi iskola, ahol sokféle vallás és nemzetiség képviselteti magát. Hisszük, hogy hiteles keresztyénként élni ebben a sokszínű világban már önmagában is missziót jelent. Jó azt megtapasztalni, hogy a keresztyén alkalmakon mindig találkozunk más vallási háttérből jövő diákokkal is, ezért nagyon fontos, hogy minél ösztönöbben, hitelesebben tudjuk továbbadni azt az öröm-

hírt, amit mi tudunk Jézus Krisztusról.

Néhány szó a szociális kérdésekről: A szegények jobban ki vannak szolgáltatva a természetnek is. Indiában nem lehet csapvizet inni, mert betegséget okoz. Vívezeték hálózattal alig lehet találkozni, szennyvízelvezetés is csak a nagyvárosokban van.

India rendkívül gazdag természeti szépségekben, különféle fűszerekben, egzotikus növényekben és állatokban. Az emberek barátságosak és segítőkészek.”

Mesterházy Andrea és Balázs az elmondottakat sok érdekes képpel illusztrálták. Ezen a délutánon az offertóriummal egy szegény, de tehetséges indiai lány tanulmányait támogathattuk. Köszönet érte, hogy ilyen közel hozták hozzánk egy teljesen más kultúra, és az indiai emberek mindennapjait. Gondoljunk továbbra is imádságban a Mestreházy-házaspár életére, munkájára, és azokra a találkozásokra, melyek éppen ennek az útnak köszönhetően jönnek létre.

Holkó Ágnes

Az ifjúsági tábor résztvevői: Bók Bence, Dobos István, Gohér Nikolett, Gubcsó Patrik, Hajdú Diana, Harazin Nikolett, Horváth András, Jenei Péter, Nagy József, Nagy Zoltán, Pecznik Krisztina

TÁBOROK

Június 30-án reggel 8 órakor tizenkétten vágunk neki az abádszalóki útnak, hogy a gyülekezet ifjúsági táborában vegyünk részt. Két vonat és egy busz átszállás után megérkeztünk szálláshelyünkre, amely egy visszakapott egyházi iskolából kialakított ifjúsági tábor volt.

Mindennapi programjaink közé tartozott a reggeli áhitat, és az új evangélikus káté alapján, egyházunk tanításáról beszélgettünk.

Ebéd után általában a tiszta-tavi szabad strandon fürödtünk. Délután két csapatra oszlott a társaság, és egymás elleni vízifoci csatákat vívtunk.

A héten megismerkedtünk a szomszédos református templom szépségeivel, és különleges orgonájával. Hosszabb sétát tettünk a városban és megcsodáltuk a hajókikötőt. Részt vettünk egy érdekes hajókiránduláson, ahol a Tisza-tó állatvilágát ismerhettük meg.

Az estéink beszélgetéssel, közös játékokkal, vidámsággal teltek.

Július 5-én sok élménnyel telve indultunk haza.

A táborban testünk táplálásáról Potocska Erika, Holkó Ágnes, Dobosné Sziráki Erika gondoskodtak, és a tábor szervezői Péterné Benedek Ágnes és Péter Attila mindenben rajta tartották a szemüket.

Pecznik Krisztina és Gohér Nikolett

Összeállította:
Holkó Ágnes

Kedves Gyerekek!

Olvassátok el ezt a tanulságos történetet és forgassátok meg jól szívetekben! Gondolkozzatok azon, hogy hol található a ti életetekben olyan ember, akin hasonlóképpen tudnátok segíteni. Töltsétek ki helyesen a keresztrejtvényt és útmutatást találtok az életetek folytatására. (Minden megfejtendő szót balról jobbra haladva, átlósan írjátok be!)

„Jövevény voltam és befogadtatok...”

Ahogy visszanezék a múlt időbe – kezdte Nagyapa a mesélést –, mintha egy furcsa távcsöveg volna, amit különböző időpontokra állíthatok élesre. 10 évvel ezelőttre, amikor te születted – mosolygott a középső unokájára –, vagy 12 évvel ezelőttre, amikor te neked örülhetünk – ölelte magához a nagyot –, vagy sok, sok évvel ezelőttre, amikor éppen veled voltam egyidős – tette mutatóujját a kicsi pisze orrára.

Még én sem jártam iskolába, amikor ez a dolog történt. Látom magamat, amikor a januári hidegben, állandóan kibomló sálammal, a jeges úton meg-megcsúszva, rohanok hazafelé. Két kezemmel boldogan ölelek magamhoz egy nagy fémdobozt, amit csudaszép színes képek díszítettek. Vilma kisasszonytól kaptam, aki abban az időben volt fiatal lányka, amikor az olyan jó módú gyerekek, mint ő volt, ilyen szép dobozokba csomagolva kapták a cukorkát, csokoládét. Akár Vilma kisasszony ifjúsága, a doboz is már rég megkopott, de nem bántam, vihettem haza, hogy megtöltssem a kincseimmel, és eldugjam a testvéreim elé, hogy ne nyúljanak hozzájuk. A dobozban az egerek se tudják megrágcsálni a padláson, mert már azt is tudtam, hogy ott fogom eldugni. Ahol a gerenda befut a tetőhajlat alá, ott jó lesz – biztattam magam, amint másztam felfelé a létrán.

Négykézláb kúsztam oda, a szénabálák között, amikor a felhalmozott kupacok közül, hopp, valaki felült – még a füléből is száraz fű állt ki –, én pedig rémültem kérdeztem a torzonborz idegent, hogy kicsoda. Ő elhaló hangon csak ennyit szólt: „Jézus...” és hátrahanyatlott. Elájult.

Úgy megijedtem, hogy azt sem tudtam, hogyan gurultam le a padlásról. Az utá-

nam lepattanó doboz zengett a kobakomon egy nagyot. – Jézus? Azt mondta Jézus? Jézus a mi padlásunkon?

Hiszen, ha kicsi is voltam, tudtam Jézusról. Karácsony múlt éppen, hosszasan mesélték nekem az ünnepek alatt, miként kellett a szegény kisdednek istállóban születnie, mert nem fogadták be sehol.

Csak nem úgy esett megint, hogy nem kapott szállást, hiába kopogtatott? Csak nem az én szüleim küldték el?! – járt lázasan az agyam.

– Édesanyám! Édesapám! Miért, miért nem engedték be e házba? – rontottam be zihálva szüleimhez, akik a korai, délutáni szürkületben már aggódni kezdtek értem.

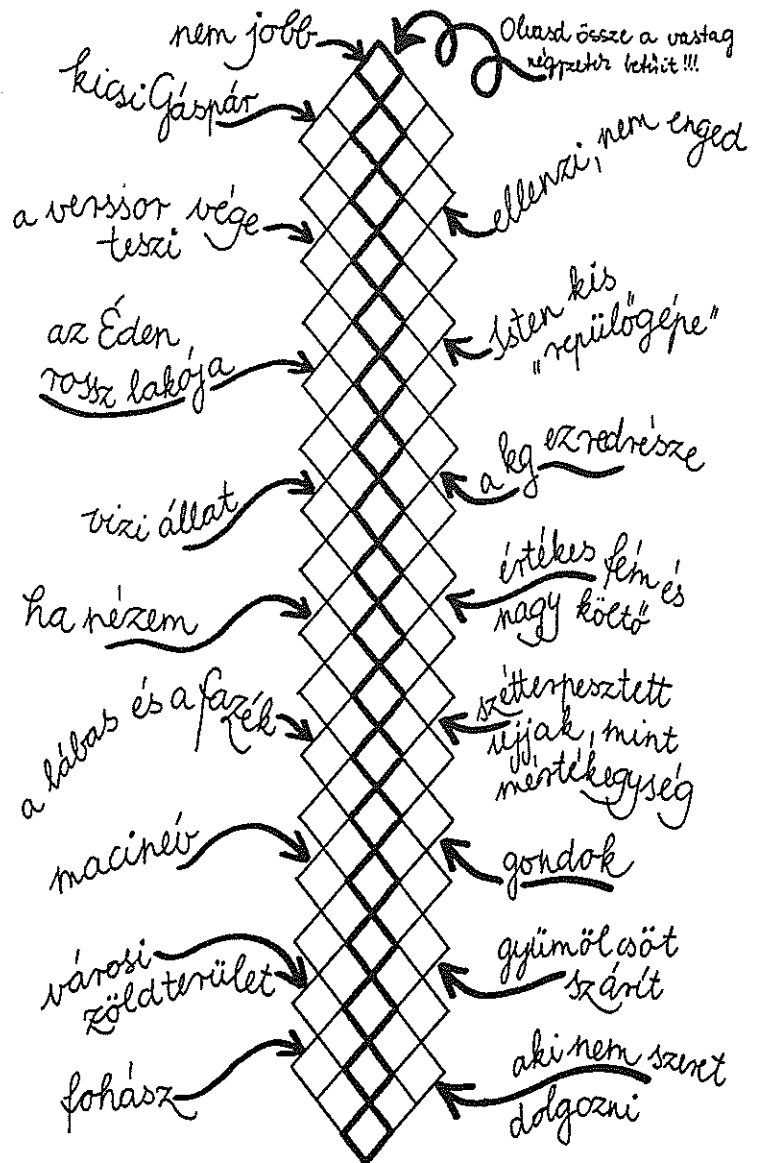
– Mit beszélsz, te gyerek, kit nem engedünk be? – csitított simogatva a mama.

– Hát Jézust!

– De kicsikém, hiszen te is tudod, hogy Jézus mindig itt van velünk.

– Nem, nem, most tényleg itt van, a padláson, mondta, hogy Ő az.

Édesapám ekkor felpattant, és kiszaladt.

Rövidesen egy eszméletlen fiúval a karjában tért vissza. Olyan 15 éves forma lehetett, de én az előbb, ijedtemben, a félhomályban idősebbnek láttam. Nagyon beteg volt. Ő is legalább úgy megijedt, mint én, ezért kiáltott fel, amikor meglátott.

Sok ilyen szegény árva, hajléktalan gyerek kóborolt akkoriban a háború után. A szüleim azonnal orvosért szalajtották az idősebbik bátyámat, és édesanyám még hetekig ápolta a fiút. Meggyógyult és nálunk maradt béresnek, vagy inkább harmadik bátyámnak. Így lett a szüleimnek még egy, mindünk közül talán a leghálásabb fia. Sokszor emlegették mosolygva, hogy találtam rá Jézusra a padláson.

Később, amikor már tanultam hittant, bizonygattam, hogy igazam volt, hiszen Jézus megmondta:

„(...) jövevény voltam, és befogadtatok.

(...) Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.” (Mt 25,35.40)

GYÜLEKEZETI HÍREK

● **Május 29.** „Generációk találkozója” előadás-sorozatunk eloadója Péter Attila volt, és előadásának címe: Apák napja, anyák napja - nemi szerepek a családban.

● **Június 7.** Gyülekezeti délutánon, szeretetvendégség keretében Mesterházy Andrea és Mesterházy Balázs tartott diaképes előadást indiai missziói útjukról. E délután keretében köszöntük meg a hitoktatók egész éves munkáját is.

● **Június 8-án** pünkösdi hagyományörző istentiszteletünkön Szpisák Attila a budapesti szlovák gyülekezet lelkésze szolgált igehirdetéssel.

● **Június 19** „Generációk találkozója” elnevezésű sorozatunk záróalkalmát tartottuk, melyen a család és a társadalom kapcsolatáról beszélgettünk, és az egész éves munka eredményét tekintettük át.

● **Június 30.-július 6-ig** a gyülekezet fiatalága Abádszalókon ifjúsági táborban vett részt.

2003. év konfirmandusai: Csermendy Judit, Dócs László, Gohér Nikolett, Gubcsó Dávid, Kovácsik Zsófia, Marosi Mónika, Marosi Nikoletta, Pell Alexandra, Potocska Zsófia, Petrik András, Petrik Dávid, Radics Pál

Egyházközségünk presbitériumának tagjai

Simonyi József, Fő ut 96.
 Petrovics Jánosné, Kölcsey Ferenc u. 11.
 Holkó Ágnes, Sugár út 73.
 Nagy Györgyné, Sugár út 96.
 K. Szever Jánosné, Semmelweis u. 14.
 Holkó Mihály, Ady E. u.36.
 Pecznik Józsefné, Madách I. u. 4.
 Holbis Istvánné, Sugár út 99.
 Kérges László, Kölcsey Ferenc u. 17.
 Szeberényi Lászlóné,
 Bajcsy-Zsilinszky u. 3.
 Fabók Jánosné, Liszt F. u. 4.
 Zombory Istvánné, Kepler János u. 17.
 Domokos Béláné, Táncsics M. u. 12.
 Dobosné Sziráki Erika, Ecseri u. 4.
 B. Hajdú Mária, János u. 14.
 Gubcsó Jánosné, Sugár út 124.
 Kiss Pálné, Liszt F. u. 7.
 Vaskó Krisztián, Bajcsy-Zsilinszky u. 59.
 Gohér Pál, Bajcsy-Zsilinszky u. 18.
 Gohér Pálné, Bajcsy-Zsilinszky u. 18.
 Takács János, Árpád Vezér u. 104.
 Varga Gabriella, Sugár út 94.
 Domokos László, Táncsics M. u. 12.
 Samu Szilvia, Sugár út 99.

Kérjük, hogy kérésével, kérdésével, problémáival bizalommal forduljon presbitereinkhez!

Gyülekezeti alkalmaink:

- ✦ Istentisztelet vasárnaponként 10.30 órakor, minden hónap első vasárnapján úrvacsoraosztással.
- ✦ A vasárnapi istentisztelettel azonos időben a gyermekek részére vasárnapi iskolát tartunk.
- ✦ Minden csütörtökön 18 órától / a téli időszak idején 17 órától kezdődik a bibliaóra.
- ✦ Konfirmációs óra szombatoként 16 órakor.
- ✦ Ifjúsági óra minden szombaton 17 órakor.
- ✦ Minden hónap második csütörtökjén 18 órára, a világvallásokat bemutató sorozatunkra várjuk az érdeklődőket.

Rendhagyó alkalmak:

- ✦ **Október 3.** péntek, 18 órakor a Vermes Művészeti Napok nyitóhangversenyére kerül sor templomunkban.
- ✦ **Október 4-én** szombaton gyülekezeti kirándulás keretében Sopronba és Győrbe látogatunk el.
- ✦ **Október 11-én** a Dél-Pest Megyei Egyházmegye gyermek-csendesnapjának ad otthont gyülekezetünk.
- ✦ **Reformáció hetében** hagyományaink szerint a református testvéreinkkel közös alkalmakon ünnepeljük a Reformáció ünnepét.
- ✦ **Október 31-én** délelőtt fél 11-kor Reformáció ünnepi istentiszteletet tartunk.
- ✦ **November 1-jén** 17 órakor halottak napi istentiszteletet tartunk.
- ✦ **Ádvent 1. vasárnapján** (november 30.) délután ádventi szeretetvendégségre várjuk szeretettel a testvéreket.

Az iskolai hittanórák rendje a következő:

A **Petőfi téri iskolában** kedden az első és másodikosok részére az 5. órában; a harmadik és negyedikesek részére a 6. órában.

A **Nyaralói iskolában** hétfőn az első és másodikosok részére az 5. órában; szerdán a harmadik és negyedikesek részére a 6. órában.

A **Központi iskolában** pénteken az ötödikesek részére az 5. órában; a hatodik és hetedikesek részére a 6. órában.

Az **Aradi utcai** és az **Ady Endre úti óvodában** október 1-jétől ugyancsak rendszeres hitoktatást végzünk.

ERŐS VÁR

A Maglódai Evangélikus Egyházközség
 Gyülekezeti újságja
2002/III. évfolyam 1. szám
 Megjelenik négyhavonta 1500 példányban
 A hírlevélért felel:
Péter Attila lelkész,
Péterné Benedek Ágnes lelkész
 Cím: 2234 Maglód, Sugár út 79
 Telefon: 06-29-325-555
 Tervező-szerkesztés és nyomdai kivitelezés:
 Vémi József